

ganske overordentlig meget imod det, og i flere Aar søgte man at ødelægge denne lille Spire til Fagorganisation paa det allervoldsomste. Saadan har det været mangfoldige Steder. Arbejdsgivernes ledende Magthavere i privat Økonomi, i Kommune- og Statsøkonomi har søgt med den økonomiske Indflydelse, de sidder inde med, overfor de økonomisk svagere at hindre dem i endogsaa at gaa til et Møde, endogsaa at holde og læse et Blad, et Flyveskrift. Det er ikke saa mange Aar siden, at Arbejderne ude ved Brede Klædefabrik ikke maatte modtage „Social-Demokraten“. Der er et æret nuværende Medlem af dette Ting, der som ung Mand maatte komme med nogle Numre af „Social-Demokraten“ og stikke dem ind i et Stengærde, hvor saa en hemmelig Tillidsmand for Arbejderne kom og hentede „Social-Demokraten“ og i al Hemmelighed udbredte den til Læsning. Saadan har Forholdene været for ikke saa forfærdelig mange Aar siden. Dette Tyranni er afskaffet i Kraft af Fagorganisationerne, i Kraft af den Frihed, som Organisationerne har skabt for Arbejderne. Disse Kvinder i Holbæk maatte ikke gaa med til et Møde, og man opfordrede dem i ivrige Ord til at komme til Mødet. Hvad gør Missionsagitorerne ovre i Vestjylland, hvilke Midler bruger de ikke for at faa Folk til Møder? Ja, det kender det ærede Medlem godt, der kan man ogsaa drage Sammenligning, det vil sige, naar det gælder de Folk, der ikke en Gang vil komme til et kristeligt Møde, saa er der ikke Tale om at sætte deres Navne i Bladet, nej de skal brænde evigt i Helvedes Svovlpøl. Ja, det er de Midler, man anvender, naar man er ivrig for en Sag i den Lejr. Naar Sjælen brænder, naar man anser det for et Spørgsmaal om Liv og Død, bruger man ganske anderledes Midler end en meget vag Trusel om eventuel Offentliggørelse af ens Navn i et Blad. Det kan være slemt nok at komme i et Blad, men det er vist værre at komme i Helvede. (Drachmann: Har De været der?) Nej, men jeg kan tænke mig, hvordan det maa være.

Se, der var nu disse tre stakkels og tarvelige Eksempler, som det ærede Medlem Hr. Slepsager havde fundet frem til Belysning af Arbejdernes Tyranni. Maa jeg saa vise, hvordan det forholder sig indenfor Arbejdsgivernes Lejr. Men her er det saadan, at det ikke er videre kendt. Derfor tror jeg, at det for en Gangs Skyld var værd at drage den Slags Ting frem i Rigsdagen som Svar til det ærede Medlem, for det omtales aldrig i Pressen. Ganske lignende,

ganske tilsvarende eller meget værre Udtalelser i Arbejdsgiverforeningens Organ omtales aldrig i Højre- eller Venstrepressen, der er fuldkommen Tavshed derom; men kan man finde en lille Fagnotits i „Social-Demokraten“, gaar den hele Landet rundt og bliver kommenteret i hele Pressen som et Vidnesbyrd om det forfærdelige Tyranni, der udøves indenfor Fagorganisationerne. I „Arbejdsgiveren“, som er Arbejdsgiverforeningens officielle Organ, vil ærede Medlemmer hvert Øjeblik kunne læse ikke blot Notitser, men hele Stykker om ukollegiale Arbejdsgivere. Jeg har her „Arbejdsgiveren“ for 1922. Jeg tager et Eksempel, men de Herrer vil se, at der er lagt Mærker ved en hel Række Numre, og Bladet staar til Raadighed for de ærede Medlemmer, som maatte søge deres Nysgerrighed tilfredsstillet. Med den højtærede Formands Tilfaldelse vil jeg oplæse en enkelt saadan Meddelelse i Nummeret for 2. Juni 1922, som er typisk for de Meddelelser, som „Arbejdsgiveren“ stadig offentliggør angaaende ukollegiale Arbejdsgivere. Artiklen lyder saaledes: „Kun ved det fortrinlige Sammenhold mellem Arbejdsgiverforeningens Medlemmer har det været muligt at føre den langvarige Konflikt til en tilfredsstillende Afslutning“. Det var den store Strejke- og Lockout-Kamp den Gang. „I et desto grellere Lys har derfor de Arbejdsgivere stillet sig, der har holdt sig borte fra Organisationerne for uhindret at kunne pleje deres egne Interesser under Konflikten, og som af yderste Evne pekuniært har søgt at udnytte den vanskelige Situation, Fagets andre Udøvere har befundet sig i, da de maatte standse deres Virksomhed for at fremskaffe rimelige Løn- og Arbejdsvilkaar.“ Det vil sige daarlige Løn- og Arbejdsvilkaar, det hele er set fra Arbejdsgiversynspunkt. „Disse Arbejdsgivere søger nu formentlig alle efter Konflikten at opnaa de overenskomstmæssige Fordele, som Organisationerne ved deres Kamp har gennemført. Man har under Konflikten staaet overfor Firmaer, der bevidst har benyttet sig af den Omstændighed, at Arbejdsgiverforeningens Medlemmer i vidt Omfang har været afskaaret fra at deltage i Konkurrencen, ja, endog har averteret med, at de var leveringsdygtige, fordi de var uorganiserede, samt overfor Firmaer, der ikke blot er vedblevet at betale de hidtidige høje Lønninger til deres Arbejdere, men endog har forøget deres Arbejderantal og beskæftiget lockoutede Arbejdere. Om dem alle gælder, at de under Konflikten har kunnet glæde sig ved en blomstrende Omsætning paa